

vis ikke blind for, at det Toldkompromis, der blev sluttet i 1897, vakte Modstand i Landstinget. Det havde imidlertid efter min Opfattelse til Dels politiske Grunde. I hvert Fald staar det fast, at udprægede Repræsentanter for det samme Højre, der i Landstinget gjorde Modstand imod Videreførelsen af det Køedt-Lüttichauske Kompromis, som man var naaet til her i Tinget, havde indenfor Toldkommissionen været meget villige til at vandre ad de samme Veje for lige saa store og vigtige Varegruppers Vedkommende. Jeg tror, det har sin Nytte, for at vi kunne føre Forhandlingen videre paa rette Maade, at slaa disse historiske Fakta fast, om end de ikke ere af saa stor Interesse og saa vidtgaaende som de historiske Vuer, det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) fremsatte for os.

Jeg er med den højtærede Finansminister enig i de Betragtninger, han fremsatte om Ønskeligheden af, at man her i Landet bevarer en autonom Tarif, som man plejer at kalde det, det vil sige en selvstændig Tarif, der ikke er bunden ved Traktater med fremmede Lande, og navnlig at vi ikke komme ind paa det efter min Mening fordærlige Dobbelttarifsystem. Jeg skal her undgaa at komme ind paa almindelige Betragtninger, thi jeg tror ikke, de gøre Nytte, og jeg skal nøjes med at henholde mig til den højtærede Finansminister.

Derimod er jeg uenig med den højtærede Minister i hans Omtale af Værditoldsystemet. Det er egentlig den eneste principielle Uenighed, i hvilken jeg befinder mig med den højtærede Finansministers almindelige Betragtninger. Der er adskillige Enkeltheder i Forslaget, som jeg ikke kan gaa med til — det skal jeg senere komme nærmere ind paa —, men dette er egentlig den eneste principielle Uenighed imellem Ministeren og mig, og den kommer jeg til at dvæle noget ved. Jeg hørte med Beklagelse den højtærede Ministers Udtalelse om dette Punkt, skønt jeg ellers hørte hans Udtalelser med Glæde, og jeg kan ikke tro andet, end at det samme er Tilfældet med langt den største Del af den højtærede Ministers politiske Meningsfæller her i Tinget. Vi have jo hørt ganske den samme Argumentation fra Flertallet i Toldkommissionen. Angaaende den Argumentation, som den højtærede Minister fremsatte, maa jeg i øvrigt bemærke, at jeg ved atter nøje at gennemlæse den højtærede Ministers Udtalelser

noget har faaet Indtryk af, at hans Udtalelser vare mere refererende, at han ikke ubetinget bandt sig til disse Anskuelser. Han siger nemlig, saa vidt jeg erindrer: De væsentlige Indvendinger, der fremføres imod Værditoldsystemet, ere som bekendt følgende osv. Der var noget refererende og — om jeg saa maa sige — afstandtagende, i alt Fald noget køligt i den højtærede Ministers Foredrag paa dette Punkt, hvoraf jeg slutter — og jeg vil haabe, jeg har sluttet rigtigt —, at det mere var et Referat, han fremførte, af de Indvendinger, der gøres gældende fra Toldetatens Side, og som vi saa godt kende fra Toldkommissionens Dage, end det var Anskuelser, som vare blevne rigtig Kød og Blod hos den højtærede Minister. Hvordan nu end dette forholder sig, er jeg overbevist om, at disse Argumenter lige saa lidt nu som den Gang ville bide paa Venstre i det store og hele. Vi hørte dem, som sagt, i Toldkommissionen, og vi hørte dem under Forhandlingerne her i 1897, men vi lode os aldeles ikke paavirke af dem.

Der siges, at Værditolden er forsøgt mange Steder, men at man de fleste Steder har opgivet den. Det er rigtigt, men lægger man Mærke til de store Sejre, som Vægttoldsystemet har vundet over Værditoldsystemet i de senere Aar, navnlig i de sidste Aartier, hvor denne Fortoldningsfremgangsmaades Virkning protektionistisk set er bleven langt klarere, end den var tidligere, da England i 1853 gik over, og Preussen i 1818 gik over, — lægger man Mærke til den Overgang, der er sket i de sidste Aartier, hvor Kampen har været skarp og standende, vil det være klart, at Overgangen fra Værditold til Vægttold overalt hænger sammen med Beskyttelsesbevægelsens Sejre. Jeg har i sin Tid nøje studeret de Kommissionsbetænkninger, som knyttede sig til de store franske Toldreformer, og særlig den, der knyttede sig til det store Omsving i 70'erne, og det er mig klart ved at se de mange Indberetninger, som da kom fra Handelskamrene, og som der undertiden henvises til, at det er væsentlig protektionistiske Interesser, der gøres gældende mod Værditolden. Det er væsentlig af protektionistiske Grunde, man er ivrig for at komme fra Værditold over til Vægttold. Noget lignende er sikkert Tilfældet i Italien og Norge, skønt jeg ikke kan garantere det med samme Nøjagtighed, da jeg ikke har fulgt Sagen saa nøje der, som jeg har fulgt den for Frankrigs Vedkommende. Men imod dette staar, som det